

Arrest

nr. 291 072 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. AMANY, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2005.

1.2. Verzoeker dient op 28 augustus 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 11 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 april 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit en ben je van origine Pashai. Je bent afkomstig van het dorp Qala Shahi gelegen in het district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar. Je bent minderjarig en je bent geboren op X 2005.

Je oudere broer S werkte sinds heel lang geleden voor de Amerikanen in Jalalabad als bewaker. Hij werd verschillende keren door de taliban bedreigd om te stoppen met zijn job. De taliban konden je broer niet vatten en hebben daarom vele jaren geleden je vader vermoord. S. bleef verder werken voor de Amerikanen. Je andere broer I.R. (CGVS ref. [...]) diende Afghanistan te ontvluchten. Hij kwam naar België en verkreeg hier op 7 juni 2013 subsidiaire bescherming. Ongeveer vijf maanden voor je vertrek uit Afghanistan werd je broer S. vermoord. De taliban konden hem vatten toen hij per taxi onderweg was naar jullie dorp om op bezoek te komen. Je volgde Koranles aan de madrassa van Abdul Halim in het dorp Janjapur. Toen er op de madrassa gesproken werd over de jihad en het plegen van bomaanslagen besloot je niet langer naar de madrassa te gaan. Kort daarna werd je neef H. op heterdaad betrappt toen hij een bom wilde plaatsen aan het huis van Mat Halim, een invloedrijke man in jullie regio. Het bleek dat H. en zijn vader O.K., jouw oom langs vaderszijde, betrokken waren bij de taliban. Je neef werd vastgehouden in het gastenverblijf van Mat Halim en ondervraagd. H. verklaarde dat jij ook betrokken was bij de bomaanslag. Hierdoor werd je opgepakt door de manschappen van Mat Halim en meegenomen naar zijn gastenverblijf. Je werd er een dag à anderhalve dag vastgehouden en ondervraagd. Je werd geslagen tijdens je vasthouding. Uiteindelijk kon je hen ervan overtuigen dat je niets te maken had met de aanslag door je neef. Een of twee weken voor je vertrek uit Afghanistan werd je vrijgelaten. Je keerde terug naar huis. Enkele dagen later ontving je via de mullah een dreigbrief van de taliban. De taliban eisten dat je zou teruggaan naar de madrassa en dat je je bij hen zou aansluiten, zo niet zouden ze je vermoorden. Je had geen andere keuze meer dan Afghanistan te ontvluchten. In het voorjaar van 2019 verliet je Afghanistan. Ongeveer twee weken na je vertrek uit Afghanistan hebben de taliban je huis in brand gestoken. Het huis was vernield en je moeder en je jongere broer moesten bij je oom langs moederszijde gaan wonen. Je reisde via Iran, Pakistan, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 13 augustus 2020 kwam je aan en op 28 augustus 2020 werd je verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming legde je volgende documenten neer: je originele taskera afgeleverd op 21 maart 2010, een kopie van de taskera van je broer afgeleverd op 2 september 2013, een kopie van de taskera van je vader afgeleverd op 26 mei 1975, een originele werkbadge van je broer, vier originele attesten van het werk van je broer, twee originele dreigbrieven van de taliban, drie originele foto's waarop een overleden persoon en een verwoest gebouw te zien zijn en de enveloppes waarin je post ontving vanuit je land van herkomst.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht uit vrees voor de taliban. De taliban hadden eerder je vader en je broer vermoord en eisten van jou dat je naar de madrassa zou gaan en dat je je bij hen zou aansluiten.

Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo moet opgemerkt worden dat je broer I.R. (CGVS [...]) in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming eveneens een vluchtrelaas heeft ten berde gebracht dat steunde op het profiel van Sabzali en dat hij er toen niet in geslaagd is dit profiel en de daaruit voortvloeiende problemen die bestonden uit bedreigingen met de dood jegens S. en de hele familie door de taliban en de moord op jullie vader, aannemelijk te maken. Uit zijn beslissing waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier blijkt dat hij zeer weinig kon vertellen over het werk van jullie broer, dat hij geen uitleg kon geven over foto's en andere bewijsstukken in verband met de job van S. die hij zelf neerlegde, dat hij vage en weinig coherente verklaringen aflegde over de situering in de tijd van de problemen die zich voordeden ten gevolge van de job van S., dat zijn verklaringen ook op nog andere punten te vaag bleven bijvoorbeeld aangaande de dood van jullie vader en dat het verloop van de gebeurtenissen bevreemdend overkwam. Om deze redenen werd er geen geloof gehecht aan het vluchtrelaas van je broer R. en werd hem de vluchtelingenstatus geweigerd. Je broer heeft geen beroep aangetekend tegen deze beslissing binnen de wettelijk voorziene termijn en er zijn tot op heden geen elementen aan het licht gekomen die op enige wijze afbreuk zouden doen aan de beoordeling van het vluchtrelaas van R. zodat deze beoordeling gehandhaafd blijft. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van je broer, zowel wat betreft het profiel van S. an sich als de bedreigingen jegens jullie familie omwille van zijn job, maakt uiteraard dat bij de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over het werk van je broer en de bedreigingen die jullie om die reden kregen een ernstig voorbehoud mag worden geplaatst.

Je zou kennelijk nooit met je broer hebben gepraat over de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan, want je kon niet toelichten waarom hij het land was ontvlucht (CGVS, pg 7). Je dacht dat hij wel 'omwille van zijn problemen zeker' zou vertrokken zijn, maar over welk soort problemen dat ging wist je niet want je kon je zaken van tien jaar geleden moeilijk herinneren (CGVS, pg 7). Je hebt wel nog contact met R. en jullie beide asielerelazen zijn met elkaar verbonden, waardoor het zeer merkwaardig overkomt dat jullie niets met elkaar zouden hebben besproken al was het maar in het belang van jouw verzoek en om zoveel mogelijk informatie te kunnen geven tijdens je persoonlijk onderhoud. Indien jullie werkelijk beiden zouden zijn bedreigd omwille van dezelfde reden en hierdoor beiden Afghanistan moesten ontvluchten, lijkt het geheel niet aannemelijk dat daar binnen de familie of tussen jou en je broer nooit zou over gesproken zijn.

Zelf kon je ook niet overtuigen wat het profiel en het overlijden van je broer betreft:

Je kon amper iets vertellen over de job van je oudere broer. Je verklaarde dat je broer voor de veiligheid van de Amerikanen zorgde en als chauffeur voor hen werkte (CGVS, pg 11). Je wist niet wanneer je broer begonnen was met zijn werk voor de Amerikanen (CGVS, pg 11). Je wist wel dat je broer in Jalalabad werkte, maar waar juist dat kon je niet nauwkeuriger zeggen (CGVS, pg 11). Je had geen enkel idee voor welke Amerikaanse organisatie of instantie hij werkte (CGVS, pg 11). Je verwees naar de documenten die je had neergelegd en zegde dat de naam van de organisatie daarop werd vermeld, maar dat je het niet kon lezen omdat de documenten in het Engels zijn opgesteld (CGVS, pg 11). Je bekeek de documenten samen met je voogd en ze werden voor jou vertaald maar je zou het toch nog niet begrepen hebben waarover het juist ging (CGVS, pg 11). Het lijkt opmerkelijk dat je niet in staat zou zijn om te onthouden voor welke organisatie je eigen broer jarenlang werkte, te meer je tot de zevende graad naar school bent geweest in Afghanistan (CGVS, pg 4). Zelfs indien je de naam van de organisatie echt niet zou kunnen onthouden of begrijpen, dan nog kan dat niet verklaren waarom je dermate vaag zou moeten blijven over het werk van je broer. Je zou immers in je eigen woorden kunnen uitleggen over welk soort organisatie het dan ging of welke activiteiten ze hadden, maar toen je werd gevraagd om meer uitleg te geven over het werk van je broer kon je spontaan niets aanbrengen. Je moest je beperken tot de uiterst vage verklaring dat je broer een lange tijd voor de Amerikanen heeft gewerkt en je zegde meteen erbij dat je daar niet meer van af wist (CGVS, pg 12). Nu alle problemen van je familie zijn begonnen met het werk van je broer en zijn werk voor de Amerikanen dus de reden is dat jouw familie gevisieerd werd door de taliban kan je niet volstaan met dergelijke vage verklaringen. Er mag van jou verwacht worden dat je alles in het werk stelt om zoveel mogelijk informatie te kunnen geven over de kernelementen van je relaas.

Verder verklaarde je dat je broer tot aan zijn dood, die je vijf maanden voor je eigen vertrek situeerde, heeft gewerkt (CGVS, pg 11). De periode van je eigen vertrek uit Afghanistan kon je niet duidelijk aangeven, maar wanneer je verschillende verklaringen samengenomen worden, zou je moeten vertrokken zijn in het voorjaar van 2019 (CGVS, pg 17 en 18). Je broer zou dan tot 2018 gewerkt hebben voor de Amerikanen. Nochtans kan uit de bewijsstukken die je neerlegde om de job van je broer te staven

niet opgemaakt worden dat je broer nog na 2013 zou hebben gewerkt voor een Amerikaanse organisatie. De badge van je broer heeft namelijk als vervaldatum 14 maart 2013. Op een van de attesten staat te lezen dat je broer werkte van juli 2009 tot maart 2012. Een ander attest vermeldt dat hij een training volgde in 2010. Een derde attest is niet gedateerd en stelt dat je broer twee jaar dienst heeft vervuld. De referentiebrief is opgesteld op 16 januari 2008. Het is dan ook zeer opvallend dat je wel meerdere documenten kunt neerleggen die betrekking hebben op de periode 2008-2013, maar geen enkel document dat een tewerkstelling na 2013 kan onderbouwen. Indien je broer nog tot 2018 voor een Amerikaanse organisatie zou hebben gewerkt, mag worden aangenomen dat je documenten zou kunnen neerleggen die betrekking hebben op de periode 2013/2014-2018. Je uitleg hieromtrent geeft blijk van je gebrek aan interesse, want je kon enkel maar vermoeden dat je broer misschien wel nog andere documenten had liggen bij hem of op zijn werkplaats (CGVS, pg 11). Ook hier geldt dat je je beter had moeten informeren, opdat je op de hoogte zou zijn over mogelijke andere bewijsstukken en je zou kunnen verklaren waarom je deze niet kon neerleggen.

Tevens werd een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen je verklaringen over je broer en de informatie op de kopie van de taskera van je broer die je neerlegde. Je beweerde dat S. geen gezin had en dat hij niet getrouwd was (CGVS, pg 12). Op zijn taskera staat evenwel te lezen dat hij gehuwd is en dat hij vier personen ten laste heeft (zie vertaling taskera S.). Geconfronteerd met deze informatie herhaalt je dat hij geen vrouw en kinderen had en opperde je de suggestie dat ze met die vier personen misschien jou en je broer bedoelen (CGVS, pg 12). Dat zou hoe dan ook niet kunnen kloppen aangezien hij volgens de taskera wel gehuwd is en jouw gezin slechts bestaat uit drie personen en niet vier, namelijk jij zelf, je broer B. en je moeder. Nogmaals de kans geboden om uitleg te geven waarom ze dan schreven dat S. gehuwd is terwijl je stelt dat hij niet gehuwd was, geef je aan dat je geen idee hebt en bedenk je dat de ambtenaar misschien op basis van zijn leeftijd zou hebben vermoed dat hij gehuwd was (CGVS, pg 12). Na het persoonlijk onderhoud volgt een andere uitleg. Je broer S. zou inderdaad gehuwd geweest zijn en een gezin hebben gehad, maar je zou daar zelf niet van op de hoogte zijn geweest. Je broer die al lang in België verblijft, R., zou wel geweten hebben dat S. gehuwd was en kinderen had, maar men zou jou niet hebben ingelicht over zijn vrouw en kinderen uit voorzorg opdat je er niet zou over spreken en mogelijk talibanleden zou verwittigen van hun bestaan (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud). Deze post factum uitleg komt gekunsteld over. Het is niet aannemelijk dat je niet op de hoogte zou zijn geweest van de gezinssituatie van je eigen broer, die om de maand à om de twee maanden op bezoek kwam in het dorp enkel en alleen uit voorzorg dat je de taliban niet zou inlichten van het bestaan van de vrouw en kinderen van je broer (CGVS, pg 11). Deze uitleg zou bovendien ook tot gevolg hebben dat jouw familie geen of enkel verborgen contact zou hebben gehad met de vrouw van je broer en zijn kinderen naar aanleiding van zijn overlijden en dat zij zelfs de begrafenis (CGVS, pg 12) niet zouden hebben bijgewoond. Nochtans is het in de Afghaanse context normaliter de verantwoordelijkheid van de familie van de man om voor de echtgenote/weduwe te zorgen. Je uitleg kan ook niet verklaren dat je familie tot op het moment van het persoonlijk onderhoud zou blijven verzwijgen zijn dat je broer een vrouw en kinderen had. Je verblijft immers al geruime tijd in België en het risico dat je het aan de taliban zou verklappen is komen te vervallen sinds je vertrek uit Afghanistan.

Nog heb je bij je inschrijving als minderjarige verzoeker niet vermeld dat S. overleden is (zie fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Je stelde dat je drie broers hebt, R., S. en B. en dat R. in België woont en 'de andere twee in Qala-e-Shahi'. Bij je vader werd wel genoteerd dat hij overleden is. Het is merkwaardig dat je het overlijden van je vader wel zou vermelden en het overlijden van je broer niet. Geconfronteerd met je voorgaande verklaring, beweerde je dat het wel had gezegd over je overleden broer (CGVS, pg 23). Daar is echter geen enkel spoor van terug te vinden in de fiche zelf. Het louter ontkennen van je voorgaande verklaring kan de vastgestelde discrepantie niet opheffen.

Wat betreft het overlijden van je broer was het merkwaardig dat je deze gebeurtenis heel moeilijk in de tijd kon situeren. Je kent nochtans de Afghaanse kalender en bent tot de zevende graad naar school geweest (CGVS, pg 4 en 5). Je was zelfs niet zeker in welk jaar hij was overleden en je antwoordde dat het in 1396 (21 maart 2017- 20 maart 2018) of 1397 (21 maart 2018 -20 maart 2019) was (CGVS, pg 10). De maand kon je niet geven (CGVS, pg 10). Uit nadere bevraging bleek het uiteindelijk om de zomerperiode te gaan, tussen de maand asad (23 juli-22 augustus) en sonbula (23 augustus-22 september), en de maïs stond toen nog op het veld (CGVS, pg 10 en 11).

Gezien deze vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat je werkelijk een broer S. had die jarenlang en tot in 2018 voor de Amerikanen werkte totdat hij uiteindelijk na jarenlange bedreigingen kon worden gevat door de taliban en vermoord. Bijgevolg kan het evenmin aannemelijk worden geacht dat jij hier op volgend persoonlijk door de taliban werd geviseerd. Beide elementen zijn met elkaar verbonden. Je

verklaarde nadrukkelijk dat je broer vermoord werd, dat het daarna jouw beurt was om te worden meegenomen of vermoord, dat je wist dat het ooit zou gebeuren gezien ze ook al je vader en je broer hadden vermoord en dat jou dat ook zou overkomen en dat de taliban in hun dreigbrief zegden dat indien je je niet zou aansluiten bij hen dat jou dan hetzelfde zou overkomen als je broer (CGVS, pg 24).

Daarnaast zijn er nog verschillende vaststellingen die de geloofwaardigheid van je eigen problemen met de taliban verder ondermijnen:

Er moet opgemerkt worden dat de wijze van gedwongen rekrutering door de taliban zoals jij die beschreef, namelijk via rechtstreekse dwang in de zin van deelnemen aan de jihad of gedood worden door de taliban zoals inderdaad te lezen staat in de dreigbrief die je neerlegde, weinig aannemelijk is. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier, blijkt dat de taliban in Afghanistan diverse methodes hanteerden om strijders te rekruteren. Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door de taliban verloopt via traditionele netwerken zoals stammen, persoonlijke netwerken en georganiseerde activiteiten verbonden aan religieuze instellingen zoals moskeeën en madrassas. De rekrutering door de taliban verloopt via plaatselijke commandanten en is doorgaans lokaal verankerd, bijvoorbeeld via overeenkomsten met de plaatselijke tribale leiders en de familiehoofden. De taliban slagen er eveneens in veel rekruten aan te trekken onder de Afghaanse vluchtelingen in Pakistan in vluchtelingenkampen en madrassas. De taliban zetten daarnaast ook media en sociale media in om rekruten aan te trekken. Het gebruik van directe dwang in de zin van een directe of indirecte bedreiging van een persoon of zijn naasten om een individu te dwingen tegen zijn wil mee te vechten is eerder uitzonderlijk. Rekrutering door de taliban wordt normaliter niet gekenmerkt door dwang, bedreigingen en geweld, behoudens uitzonderlijke situaties.

Voorts was je inconsistent wat betreft de situering in de tijd van enkele elementen van je relaas. Je verklaarde op een gegeven moment dat je de dreigbrief van de taliban waarin je onder druk wordt gezet om terug te keren naar de madrassa en deel te nemen aan de jihad 1 maand voor je vertrek uit Afghanistan hebt ontvangen (CGVS, pg 17). Even later verklaar je in tegenspraak hiermee dat je de brief pas hebt ontvangen nadat je werd vrijgelaten door Mat Halim en dat je 1 of 2 weken voor je vertrek uit Afghanistan werd vrijgelaten (CGVS, pg 21). Nadat je stelde dat het om 1 of 2 weken ging, kon je de feiten niet nauwkeuriger in de tijd situeren en zeggen of het dan om 1 week of om 2 weken ging (CGVS, pg 21). Het gaat hier evenwel om gebeurtenissen die zich kort voor je vertrek uit Afghanistan zouden hebben afgespeeld, die rechtstreeks op jou betrekking hadden en die gelet op hun ernst toch de nodige indruk zouden moeten gemaakt hebben op jou te meer de dreigbrief de feitelijke aanleiding vormde van je vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg 18). Er zou verwacht worden dat het moment dat je een dergelijke bedreiging kreeg per brief van de taliban in je geheugen zou gegrift staan en dat je zou weten hoe lang je daarna nog moest wachten alvorens je kon vertrekken, zodat je hierover eenduidige informatie zou moeten kunnen geven. Je kan in deze niet volstaan met je uitleg dat het gaat om zaken van drie jaar geleden die je je niet meer precies kunt herinneren (CGVS, pg 21). Bij de DVZ verklaarde je overigens dat je enkele dagen voor je vertrek werd vrijgelaten en sprak je dus niet over 1 of 2 weken (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.1). Je bewering bij confrontatie dat dat op hetzelfde neerkomt kan niet overtuigen (CGVS, pg 22 en 23). Er kan niet ingezien worden hoe je met 'enkele dagen' evengoed 2 weken en dus eventueel ook een maand zou kunnen bedoelen. Je verklaringen liggen te ver uiteen om nog als consistent te kunnen worden beschouwd.

Wat de volgorde van de verschillende gebeurtenissen betreft, verklaarde je op het CGVS dat je eerst gestopt was met de madrassa omdat ze daar over de jihad spraken en dat je daarna werd vastgehouden en terug vrijgelaten door Mat Halim (CGVS, pg 18 en 21). In het verslag van de DVZ staat echter dat je besliste niet meer naar de madrassa te gaan, toen je werd vrijgelaten omdat je het er gevaarlijk vond (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). Hierop gewezen zegde je dat je het daar op dezelfde manier vertelde, maar dat je misschien zaken anders of niet vermeld hebt door het kort te houden en dat je dat niet uitsluit (CGVS, pg 21). Het weglaten van een detail is begrijpelijk in de context van het DVZ-interview, maar het feit van het kort te hebben gehouden kan nog niet verklaren waarom je dezelfde gebeurtenissen wel zou vermelden maar dan in een andere volgorde. Je uitleg na het persoonlijk onderhoud dat de versie bij de DVZ correct was en dat het niet duidelijk zou zijn geweest naar welk incident werd verwezen, kan niet gevolgd worden omdat je expliciet gevraagd werd of je voor je vrijlating stopte met de madrassa of pas erna en uit je verklaringen blijkt dat er slechts 1 moment was waarop je zelf werd vastgehouden en terug vrijgelaten waardoor deze vraag niet anders kan worden geïnterpreteerd (CGVS, pg 21 en zie ook opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud).

Een andere inconsistentie werd opgemerkt met betrekking tot je locatie op het moment dat je neef werd betrapt bij het plaatsen van de bom bij Mat Halim. Je stelde ondubbelzinnig dat je thuis was op het moment dat je neef werd gearresteerd (CGVS, pg 20). Ook blijkt dat je neef onmiddellijk werd gearresteerd tijdens het plaatsen van de bom, hij werd op heterdaad betrapt (CGVS, pg 20). Bij de DVZ heb je dan weer verklaard dat je in de madrassa was op het moment dat je neef werd betrapt (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). Ook voor deze discrepantie gaf je geen plausible uitleg en verwees je naar het gegeven dat je bij de DVZ gevraagd werd kort je problemen te vertellen (CGVS, pg 20). Dat kan niet verklaren dat je twee verschillende antwoorden gaf op dezelfde elementaire vraag.

Ten slotte komen enkele elementen binnen je vluchtrelaas bevreemdend over. Het verbaast bijvoorbeeld dat je zelf en op verzoek van je moeder ervoor hebt gekozen om naar een madrassa te gaan waarvan bij iedereen bekend was dat de leidinggevende, Abdul Halim, bij de taliban hoorde (CGVS, pg 14 en 15). Je familie zou immers al sinds lang bedreigd worden door de taliban omwille van S.. Je vader werd al heel lang geleden vermoord door de taliban, toen je rond 4 of 5 jaar oud was (CGVS, pg 7). Je vermoedde ook dat je broer R. bij zijn verzoek in 2013 al dreigbrieven zou hebben neergelegd (CGVS, pg 17). Het lijkt in die context weinig logisch dat je moeder je naar een madrassa van de taliban zou sturen om de Koran te leren (CGVS, pg 15). Zelfs na de moord op S. zou je nog steeds naar de madrassa zijn geweest en dit tot kort voor je vertrek.

Het lijkt ook niet logisch dat de taliban enerzijds al sinds jaren de hele familie bedreigden en dat het duidelijk was dat jou hetzelfde zou overkomen als je vader en je broer en dat zij je anderzijds toch niets zouden hebben aangedaan gedurende al die tijd dat je gewoon thuis in je dorp bleef wonen, je naar school ging en naar de madrassa louter en alleen omdat ze je eventueel nog zouden kunnen rekruteren onder dwang wat zoals hierboven werd uiteengezet geenszins hun gebruikelijke werkwijze is om jonge rekruten aan te trekken (CGVS, pg 24 en zie opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud waar gesteld wordt dat de taliban zouden kunnen veronderstellen dat je nog kneedbaar zou zijn voor de jihad zolang je naar de madrassa ging).

Daarbij is het merkwaardig dat je neef H., die bij de taliban zou zijn hoewel je ook over zijn activiteiten weinig wist te vertellen (CGVS, pg 14 en 15), plots zou verklaren dat jij betrokken was bij een bomaanslag. Je uitleg hiervoor was dat je neef zegde dat je betrokken was omdat je samen met hem over en weer naar de madrassa ging (CGVS, pg 20). Gevraagd waarom hij zulke beschuldigingen zou uiten gewoon omdat jullie samen naar de madrassa gingen, kon je geen enkele verklaring meer geven (CGVS, pg 20).

Gelet op alle bovenstaande vaagheden, inconsistenties en onwaarschijnlijk voorkomende elementen, moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan je individuele asielmotieven. Bijgevolg kom je op grond van de door jou aangehaalde problemen met de taliban niet in aanmerking voor internationale bescherming.

De door jou neergelegde documenten die betrekking hebben op je vluchtrelaas kunnen je geloofwaardigheid niet herstellen. In dit verband moet benadrukt worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. Bovendien blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan je administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Er circuleren ook veel vervalste of nagemaakte documenten. Hierdoor is de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief.

Het type documenten van het werk van je broer zijnde de attesten en de badge, kunnen op vrij eenvoudige wijze worden nagemaakt. Daarbij is zoals hierboven werd vermeld al gebleken dat de documenten opvallend oud zijn en dat je zelf niet goed wist wat erop te lezen valt, aangezien je niet wist voor welke organisatie of instantie je broer werkte. Hierbij wordt ook nog aangestipt dat uit de documenten blijkt dat je broer in dienst was bij een Britse veiligheidsfirma, namelijk 'Edinburgh International' en niet bij een Amerikaans bedrijf. Op een van de attesten van deze Edinburgh International prijkt een Britse vlag terwijl op een ander attest van dezelfde organisatie dan weer wel een Amerikaanse vlag staat. Hoewel nog enig begrip zou kunnen worden opgebracht voor een eventuele verwarring aan jouw kant tussen een Amerikaans en een Brits bedrijf, gezien het bekend is dat elke buitenlander met de term 'Amrican' wordt omschreven in Afghanistan, blijft het toch opmerkelijk dat de opsteller de ene keer een Britse en de andere keer een Amerikaanse vlag zou gebruiken bij de opmaak van hun attesten. Dit kan in samenhang met de andere vaststellingen enkel maar het vermoeden sterken dat het hier gaat om door knip-en plakwerk gefabriceerde documenten.

Ook voor de twee dreigbrieven van de taliban geldt dat deze aan de hand van knip-en plakwerk op eenvoudige wijze kunnen worden gefabriceerd.

De foto van de overleden persoon is te wazig om te kunnen stellen dat dezelfde persoon wordt afgebeeld als de persoon op de badge en de taskera. De foto's waarop je afgebrande huis te zien zou zijn kunnen evenmin aantonen dat je relaas wel zou berusten op reële gebeurtenissen, aangezien uit niets kan worden opgemaakt dat dit effectief je huis zou zijn of in welke omstandigheden de schade is ontstaan, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat de taliban er iets mee zouden te maken hebben.

De overige documenten die geen rechtstreekse betrekking hebben op je asielmotieven wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Je eigen taskera en deze van je vader geven een loutere indicatie van je identiteit die hier op zich niet betwist wordt. De enveloppes tonen aan dat je post hebt ontvangen, maar ook niet meer dan dat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate

laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel

Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er

een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste punt gaat verzoeker in op zijn geloofwaardigheid en profiel.

Verzoeker benadrukt dat de negatieve beslissing van zijn broer weliswaar mee in rekening kan worden gebracht, doch dat dit de commissaris-generaal niet ontslaat van zijn verplichting om een beslissing te nemen op basis van de individuele elementen van zijn dossier. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de onderzoeksplicht en samenwerkingsplicht. Verzoeker benadrukt zijn persoonlijke problemen met de taliban, dewelke door de commissaris-generaal diende te worden onderzocht.

Verzoeker gaat verder in op de gebrekkige kennis van de job van zijn oudere broer, waarbij hij stelt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij, gezien zijn jonge leeftijd, meer dan genoeg wist over de job. Hij gaat tevens in op het tijdstip waarop zijn broer is overleden, waarbij hij erop wijst dat zijn moedertaal het Pashai is, zodat er moeilijkheden waren om de seizoenen te benoemen. Hij wijst andermaal op zijn jonge leeftijd, evenals op de impact van de moeilijke reisweg.

Verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de neergelede documenten.

Verzoeker geeft aan: *"Samengevat heeft verwerende partij verzoekers relaas onterecht als ongeloofwaardig bestempeld en heeft verwerende partij te snel geoordeeld. Zoals eerder werd aangehaald heeft verzoeker wel aannemelijke verklaringen afgelegd over de job van zijn broer en zijn de moeilijke situeringen in de tijd te wijten aan zijn jeugdige leeftijd, zijn moedertaal Pashai en zijn zeer lange reisweg. Op zijn jonge leeftijd en het hebben van Pashai als moedertaal werd ook gewezen door de verzoekers raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud. Verwerende partij hield hier echter geen rekening mee."*

Verzoeker stelt dat hem minstens het voordeel van de twijfel diende te worden verleend.

In een volgend punt gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene veiligheidssituatie ten gevolge van het gewapend conflict, evenals over de mensenrechtensituatie en de regelgeving die gehanteerd wordt door de taliban. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Verzoeker stelt dat de rapporten duidelijk melding maken van gebreken in de landeninformatie, waarbij hij bovendien afkomstig is uit Nangarhar en dus niet de hoofdstad, zodat de mensenrechtensituatie in zijn regio van herkomst nog onduidelijker is. Tevens wijst hij erop dat UNHCR heeft opgeroepen om geen negatieve beslissingen te nemen. Verzoeker stelt dat UNHCR gewag maakt van een toename in beschermingsnoden door verscheidene recente ontwikkelingen. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat en nergens motiveert in zijn beslissing waarom hij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om zijn analyse op te baseren.

Verzoeker stelt dat *“gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EUAA rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen”*. Hij verwijst hierbij tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Verzoeker geeft aan dat: *“Daar verzoeker bijna 2 jaar in België verblijft, hier intussen zijn persoonlijk leven heeft uitgebouwd en linken heeft gelegd met de Belgische maatschappij en inwoners, is de Belgische de meest aangewezen actor om hier redelijke inspanning en te leveren om te vermijden dat verzoeker aan een schending van dergelijke norm zou worden onderworpen. Daarnaast beschikt de Belgische staat eveneens over de middelen dit te voorkomen en bescherming te bieden aan verzoeker, daar verzoeker zich op haar territorium bevindt en de Belgische staat de nodige asielwetgeving heeft uitgebouwd. Bij wijze van alternatief beschikt de Belgische staat eveneens over een uitgewerkt juridisch kader om tijdelijke bescherming te bieden tot er meer duidelijkheid is inzake de situatie in Afghanistan, net zoals ze heeft gedaan voor asielzoekers uit Oekraïne.”*

Verzoeker vormt een tussentijdse conclusie en stelt dat *“Verwerende partij heeft allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing genomen. Zij heeft amper een poging ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker”*

In een derde punt gaat verzoeker in op het *“risico omwille van (toegeschreven) verwestering*”. Hij verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het begrip (gepercipieerde) “verwestering”. Hij verwijst dienaangaande naar diverse onderzoeken en rapporten.

Hij zet de gronden van vervolging uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Volgens verzoeker is een langdurig verblijf in het Westen, tezamen genomen met zijn jonge leeftijd bij vertrek in Afghanistan, voldoende om aan deze risico's te worden blootgesteld. Hij citeert onder meer uit UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Need of Asylum-seekers from Afghanistan*, een rapport van Asylos en een onderzoek van professor F. Stahlmann. Hij geeft aan dat de taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden, zodat het risico op toegeschreven verwestering onder talibanbewind sterk is toegenomen.

Verzoeker stelt dat hij *“vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van ‘verwestering’.*” Hij zet de gronden van vervolging nogmaals uitgebreid uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Verzoeker gaat tevens in op het risico voor verwesterde Afghanen om het slachtoffer te worden van stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting. Verder wordt aangevoerd dat er sprake is van een groot risico op intrafamiliaal geweld waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Verzoeker gaat zowel in op de risico's voor verwesterde Afghanen in het verleden, als sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoeker verwijst naar diverse landeninformatie, waaronder: *Country guidance; Afghanistan Common analysis and guidance note* van april 2022; OSAR *“Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation”* van 26 maart 2021; *Country Policy and Information Note* van UK Home Office van februari 2022; OSAR, *Afghanistan: Profils à risque: Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR* van 31 oktober 2021; EASO, *Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*, november 2021; EASO *Afghanistan Country Focus, Country of Origin Information Report*, januari 2022.

Verzoeker stelt nog: *“Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen. Verzoeker heeft geen Afghaans paspoort. Als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door een nog niet functionerende*

ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert. Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis. Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra) en de perceptie van 'verwestering' betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban" en "Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone". Hij wijst tevens op zijn reeds bestaande problemen met de taliban.

Verzoeker hekelt het gebrek aan een gedegen onderzoek naar zijn verwestering. Hij benadrukt hierbij het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees en stelt dat de vereiste van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees voor vervolging concreet zou maken, geen rekening houdt met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoont.

Verzoeker geeft aan dat hij op zeer jonge leeftijd in het Westen is toegekomen, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich aan te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer.

In een vierde punt, stelt verzoeker dat, naast het risico louter op basis van de terugkeer uit het Westen en de eventuele gepercipieerde 'verwestering', ook onderzocht moet worden wat de gevolgen zijn van leven onder het talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade cfr. artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Verzoeker verschaft theoretische duiding bij het begrip "ernstige schade" en verwijst opnieuw naar het arrest "*Sufi en Elmi*" en de parallel die kan worden getrokken tussen de situatie van Al-shabaab in Somalië en de taliban in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de vraag moet worden gesteld wat het nu concreet betekent om te moeten leven onder het huidig bewind van de taliban. Hierbij gaat hij vooreerst in op het risico voor laaggeschoolde Pashtoun jongeren om slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering. Verzoeker gaat verder in op de politieke situatie sinds de machtsovername door de taliban en wijst op de vele onzekerheden. Hij stelt dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afgaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Ondanks eerdere beloften, sloot de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening.

Verzoeker geeft ook aan dat er sprake is van decentralisatie, zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde 'rechten' die men uit het '*vice handbook*' zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Verzoeker benadrukt de vele mensenrechtenschendingen en de invoering van strenge sharieregels, waarbij overtredingen met draconische straffen worden gesanctioneerd. Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het er naar uit dat de taliban als overheid routineus en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afgaanse bevolking schendt, zo stelt verzoeker.

Verzoeker geeft een overzicht van "*de lessen van het verleden*", waarbij hij uiteenzet hoe de taliban in het verleden aan het werk ging en waarbij verzoeker aangeeft dat uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen.

Verzoeker geeft aan dat er reisrestricties worden opgelegd aan Afghanen, waarbij de taliban op de hoogte zal zijn van verzoekers verblijf in het Westen.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten op het Afghaanse territorium, één tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij stelt dat: *“Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen.”* Verzoeker verwijst in deze andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Ten slotte gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, evenals naar het arrest *S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk*. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 EVRM), is of er thans sprake is van een preciaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verschaft van deze preciaire situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban deze preciaire situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat het vast staat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp, op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners e.d.

Verzoeker geeft aan dat zijn familie zich in een preciaire situatie bevindt, waarbij hij in het verleden reeds werd gevisieerd door de taliban en zijn broer en vader reeds werden vermoord.

Verzoeker concludeert dat: *“Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied”.*

Verzoeker verschaft in de voetnoten van zijn verzoekschrift werkende hyperlinks naar de door hem geciteerde landeninformatie.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 15 mei april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

3.2. Verzoeker maakt op 20 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over. Verzoeker verschaft een uitgebreide uiteenzetting van volgende rapporten en nieuwsberichten:

- UNHCR, *“International protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, November 2022.
- UNHCR, *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*, Februari 2023;
- DRC, Afghanistan Conference *“The Human Rights Situation after Augustus 2021”*, 30 december 2022;

- Freedom House "A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders", januari 2023;
- The Guardian "Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law", 14 november 2022;
- Brookings Institution "Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy" 3 februari 2023;
- Nansen Note 3-22 "Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer" van 18 oktober 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- OHCHR "Afghanistan: taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts" 30 december 2022;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- Amnesty International "The rule of Taliban: a year of violence, impunity and false promises" van 15 augustus 2022;
- United Nations Security General "the situation in Afghanistan and its implications for international peace and security" van 27 februari 2023;
- UNAMA "Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023" 9 mei 2023;
- UNAMA "Corporal Punishment and the death penalty in Afghanistan", mei 2023;
- Afghan Analyst Network "Lashing, beating, stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan" 8 mei 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" januari 2023;

Tevens gaat verzoeker in op zijn leven in België, ten behoeve waarvan hij diverse overtuigingsstukken voegt. Ten slotte gaat verzoeker in op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota, onder meer, naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem zullen beschouwen als een ongelovige.

5.1.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.3. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan slechts 14 jaar en het indien van zijn beschermingsverzoek op 28 augustus 2020 slechts 15 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 18 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft sinds augustus 2020 in België, dit is ondertussen bijna drie jaar. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.4. Uit de stukken gevoegd bij de aanvullende nota, blijkt dat verzoeker initieel in het opvangcentrum van Kapellen verbleef. Na twee jaar, verhuisde verzoeker naar zijn broer, die de Belgische nationaliteit heeft, en diens echtgenote, waardoor pleegzorg ook betrokken geraakte. In het verslag van de pleegzorgbegeleider van verzoeker wordt aangegeven dat de samenwoning met het gezin van verzoekers broer vlot verloopt en dat zowel verzoeker als het pleeggezin heel open staan voor hulpverlening en dat verzoekers broer erg betrokken is. In het verslag wordt ingegaan op verzoekers functioneren en integratie, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker zijn weg in België heeft gevonden. Er wordt aangegeven dat verzoeker is gestart in het regulier christelijk onderwijs, duaal leren, in de richting “bakkerij”, waarvoor hij ook deeltijds in een bakkerij werkt. Dit blijkt ook uit de neergelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches. Er wordt aangegeven dat verzoeker zeer goed Nederlands spreekt en binnen zijn schoolcontext een netwerk heeft opgebouwd, waarbij hij regelmatig gaat volleyballen met zijn vrienden. De begeleider

schetst een beeld van de gezinsband, waarbij wordt aangegeven dat verzoekers broer hem erg steunt en begeleidt in de stappen die genomen moeten worden. Er wordt ook aangegeven dat verzoekers broer en schoonzus recent ouders zijn geworden van een zoontje, waarbij het verzoeker niet afschrikt om mee te zorgen voor het kindje. Tevens wordt een schrijven gevoegd van de OKAN leerlingenbegeleider van verzoeker. Zij schetst een beeld van verzoeker, die initieel moeilijkheden had om zich aan te passen aan de Belgische context, waarbij hij het moeilijk had om nieuwe mensen te vertrouwen, leerkrachten toe te laten en regels te aanvaarden. Zij geeft aan dat ze intensief met verzoeker heeft gewerkt, waarbij zij – door hem het gevoel te geven dat hij er echt toe doet en zijn vertrouwen te winnen – een heel andere band kreeg met verzoeker. De begeleidster zag een harde groei in zijn persoonlijke ontwikkeling, waarbij hij ook veel vragen stelt over de samenleving, democratie en mensenrechten. De begeleidster stelt dat ze een verandering voelde bij het mens- en wereldbeeld van verzoeker. Uit deze getuigenissen van begeleidsters, die verzoeker van zeer nabij hebben gevolgd doorheen zijn verblijf in België, kan dan ook een evolutie en groei in verzoekers persoon worden waargenomen, waarbij hij zich meer en meer loskoppelt van de waarden en normen, die van hem worden verwacht in een traditionele Afghaanse context, en zich openstelt en aansluiting vindt bij de Westerse waarden en normen.

5.1.5. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 156-159; EUAA “*Guidance note: Afghanistan*”, april 2022, p. 14-16).

5.1.6. Daargelaten de vraag of bovenstaande elementen volstaan opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, geeft verzoeker door voormelde keuzes in zijn leven blijk van een zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap. Gelet op voorgaande kan worden aangenomen dat verzoeker zijn keuzes alsook zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan zou trachten traditionele gebruiken en normen terug in acht te nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat verzoeker onder de aandacht van de taliban zal komen. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, gelet op zijn zeer jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het “spel” te spelen.

5.1.7. Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen

5.1.8. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn zeer jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de precaire veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, *in casu* Nangarhar, alsook met inachtneming van de onduidelijkheid wat betref de perceptie

en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

5.1.9. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

5.1.10. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.1.11 In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES